

Arrest

nr. 286 679 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. VAN EENOO en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 3 mei 2018 dienen de ouders van verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in, dit eveneens in naam van hun minderjarige kinderen. Op 15 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De ouders van de verzoekende partij dienden tegen deze weigeringsbeslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. X van 2 september 2021 de ouders tevens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.2. Op 14 september 2021 dient de minderjarige verzoekende partij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 22 november 2022 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen die je afgelegde op de Dienst Vreemdelingenzaken en in je verzoek om inlichtingen blijkt dat je Iraans staatsburger bent en je afkomstig bent uit Rasht, Iran. Je bent geboren op (...) 2008 en aldus minderjarig. Je hebt je land van herkomst verlaten op 12 april 2018 in gezelschap van je moeder B. S. Z. (O.V. (...)), je vader J. P. H. (O.V. (...)) en oudere zus J. P. F.. Op 3 mei 2018 dienden jouw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Op 16 december 2020 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing inzake het verzoek van jouw ouders, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan jouw ouders hun bekering in Iran en de hieraan gelinkte problemen. Omdat er aan de motivatie van jouw ouders om in België vieringen te frequenteren ook geen enkel geloof gehecht kon worden werd er besloten dat jouw ouders eerder omwille van opportunistische redenen (om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven) dan vanuit een oprechte overtuiging in België christelijke geloofsactiviteiten hadden. Bijgevolg hadden ze evenmin aannemelijk gemaakt dat ze zich bij een terugkeer naar jullie land van herkomst als christen zou manifesteren of dat ze als dusdanig gezien zou worden door hun omgeving. Er kon dan ook niet vanuit gegaan worden dat ze in Iran problemen zouden kennen wegens een bekering tot het christendom. Deze weigeringsbeslissing werd op 2 september 2021 integraal bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 14 september 2021 diende jij een eigen verzoek om internationale bescherming in. Je verklaart niet naar Iran te kunnen terugkeren omdat je vreest opgesloten te worden tot je 18 jaar bent en daarna vermoord zal worden. Daarnaast vond je het niet leuk dat je in Iran moest bidden, vasten en een hoofddoek dragen. Je vertelt dat in de islam alles verplicht was en de islam vol geweld zit. Je vindt daarnaast dat de islam niet veel te bieden heeft aan vrouwen. Je woont ondertussen vier à vijf jaar in België en je vindt dat je hier veel vrijheid krijgt. Je wilt niet terug naar Iran omdat je daar alles kwijt bent. Je werd gedoopt op 18 november 2018 in de kerk in België samen met de rest van jouw familie. Sindsdien beschouw je jezelf als een echte christen.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming leg je een schoolattest met bijhorend rapport van het jaar 2021-2022, een attest van het Christian Center, jouw doopcertificaat, foto's van jouw kerkactiviteiten, foto's van een kerstviering in Iran in 2016 en een usbstick neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd u een gespecialiseerde protection officer toegewezen die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, daarnaast werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jonge leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient vooreerst te worden verwezen naar artikel 18§2 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat als volgt luidt: "Indien de betrokkene, na opnieuw te zijn opgeroepen overeenkomstig het vierde lid, een nieuwe geldige reden aanhaalt die zijn afwezigheid op het vastgelegde gehoor rechtvaardigt, kan de Commissaris-generaal een beslissing nemen op grond van de elementen in zijn bezit." Bovendien sluit de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) ('Procedurerichtlijn') een beslissing evenmin uit. Artikel 14.3 van voorgaande Richtlijn stipuleert dat het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden de beslissingsautoriteit niet belet een beslissing over een verzoek om internationale bescherming te nemen. Aldus dient besloten te worden dat het Commissariaat-generaal op basis van jouw antwoord op het verzoek om inlichtingen een geldige beslissing kan nemen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat jouw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw vader en moeder aanhaalden bij hun verzoek om internationale bescherming van 3 mei 2018, waarvoor de beslissing nu definitief is. Met betrekking tot de verklaringen die je aflegt betreffende gebeurtenissen die in het verlengde liggen van de verklaringen van jouw ouders met name het feit dat jouw vader in Iran christelijke poëzie schreef en het christendom promootte bij zijn studenten waardoor jullie moesten vluchten, dient te worden opgemerkt dat deze niet konden overtuigen (verzoek om inlichtingen, vraag 1). Je vreest immers dat je opgesloten zal worden tot je 18 jaar bent en daarna vermoord zal worden (CGVS Vragenlijst, vraag 3.4, dd. 05.10.2021). Je verklaart in contact te zijn gekomen met het christendom in Iran via jouw ouders en de gedichtjes van je vader (verzoek om inlichtingen, vraag 4, 5, 6 & 9). Het verzoek van je ouders werd echter afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een beslissing die de RvV volgde. Aangezien jij bij het verzoek van je ouders reeds werd ingeschreven als persoon ten laste geldt de weigeringsbeslissing in hun verzoek ook voor jou. De door jou aangehaalde motieven werden dus reeds meegenomen in het verzoek van je ouders. Zowel het CGVS als de RvV oordeelden dat de vluchtmotieven van je ouders ongeloofwaardig waren en dat hun bekering niet oprecht/geloofwaardig was waardoor ze niet aantoonde dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als christenen zouden gedragen of er als dusdanig zouden worden gepercipieerd, waardoor niet kon worden aangenomen dat zij er ten gevolge daarvan problemen zouden kennen. Het gegeven dat jij naar aanleiding van jouw verzoek naar diezelfde bekering verwijst die je ouders reeds aanhaalden in hun verzoek, is op zich niet van aard om de gedane vaststellingen van het CGVS in het kader van jouw verzoek op te heffen.

Het CGVS benadrukt dat overeenkomstig artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève ofwel zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak moeten voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen. Het feit dat je in Iran verplicht zou zijn een hoofddoek te dragen, te vasten en te bidden (verzoek om inlichtingen, vraag 2 & 3), kan niet gelijkgesteld worden met vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch met ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit geldt tevens voor jouw wens om te kunnen fietsen, zwemmen, zingen of president worden (verzoek om inlichtingen, vraag 3). Dergelijke inperkingen volstaan niet.

Bovendien kan nog worden opgemerkt dat het treffend is dat je gedoopt werd op 18 november 2018. Je was op dat moment slechts 10 jaar oud. Er kan dan ook niet gevolgd worden dat dit een eigen keuze is, maar dit een beslissing van jouw ouders was (verzoek om inlichtingen, vraag 1).

Betreffende jouw in België uitgevoerde geloofsactiviteiten en scholing die je samen met jouw ouders beleeft, waarvan je jouw doopcertificaat, enkele filmpjes, foto's en een brief van de kerk voorlegt, kan er worden geoordeeld dat deze documenten allen in dezelfde lijn liggen van de documenten die jouw ouders reeds indienden in hun verzoek en meegenomen werden in de beoordeling van hun beslissing door zowel het CGVS als de RvV. Er werd geoordeeld dat deze documenten geenszins het Commissariaat-generaal ervan overtuigden dat je ouders en ook jij op oprechte gronden tot het protestantisme waren bekeerd. Er kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jij en je ouders hebben dit evenwel, zoals aangegeven in hun negatieve beslissing niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Bovenstaande is dan ook van toepassing betreffende jouw verklaringen dat jouw vader bedreigd wordt via Facebook door de Iraanse veiligheidsdiensten, waarvan je een screenshot toevoegt. Bovendien kunnen dergelijke reacties gemakkelijk geënceneerd zijn en valt er niet af te leiden wie de afzender is. De usbstick die je voorlegt bevat ook een filmpje van jou samen met je ouders en zus die zingen en dansen. Volgens de usbstick is

dit opgenomen op kerstmis 2016 in Iran. Er kan worden aangehaald dat dergelijke filmpjes evenmin een blijk geven van een oprechte bekering, noch valt te blijken waar en in welke omstandigheden dit filmpje opgenomen werd.

Wat betreft jouw verklaringen dat je al vier à vijf jaar in België naar school gaat en dat je gewoon bent geraakt aan de Belgische cultuur, de taal, goed geïntegreerd bent en in Iran je alles kwijt bent (verzoek om inlichtingen, vraag 11), dient opgemerkt te worden dat dit motieven zijn die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd jouw eventueel risico bij een terugkeer naar jouw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant.

Rekening houdend met hetgeen voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder “de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013” en de materiële motiveringsplicht en van artikel 18 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003).

In een eerste onderdeel wordt vooreerst ingegaan op de afwezigheid van een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij is het niet eens met de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 18 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 nu zij als begeleide minderjarige asielzoeker geen persoonlijk onderhoud heeft afgelegd en zich enkel kon uitdrukken op schriftelijke wijze. Er wordt in het verzoekschrift aangekaart dat verzoekende partij bij elke oproeping toch pogingen heeft ondernomen om deze bij te wonen dan wel telkens haar afwezigheid kon valideren. Er wordt nader toegelicht dat het eerste gehoor op 27 april 2022 niet kon doorgaan wegens ziekte zoals gestaafd met een doktersbriefje. Aangaande het tweede gehoor gepland op 10 juni 2022 wordt opgemerkt dat deze door de verwerende partij zélf werd geannuleerd. Er wordt hierbij aangestipt dat op 30 mei 2022 door de raadsman van verzoekende partij bijstand van een Iraanse tolk werd gevraagd, aldus 12 dagen alvorens het gehoor zou plaatsvinden, wat zeker ruim voldoende op tijd is. Dat verwerende partij de dag nadien (op 31 mei 2022) het gehoor zélf annuleert en hier dan in de bestreden beslissing argumenteert dat verzoekende partij deze Iraanse tolk laattijdig heeft aangevraagd, gaat niet op, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij vervolgt dat het derde gehoor dan weer was voorzien op 20 juli 2022, een dag voor een feestdag waardoor op 7 juli 2022 (veertien dagen op voorhand) werd gevraagd of dit gehoor verplaatst kon worden hetgeen niet mogelijk was volgens verwerende partij waarop de raadsman meteen liet weten dat er dan geen (vervangende) advocaat aanwezig kon zijn na liefst 5 confraters tevergeefs gevraagd te hebben of zij aanwezig konden zijn bij dit gehoor. In het verzoekschrift wordt verder aangegeven dat de raadsman daarna de mededeling kreeg dat het gehoor toch kon doorgaan zonder zijn aanwezigheid terwijl in de oproepingsbrief wordt vermeld dat de aanwezigheid van een raadsman vereist is opdat het gehoor kan doorgaan precies omdat er sprake is van een begeleide minderjarige asielzoekster. Voorts wordt in dit verband nog aangevoerd dat indien verzoekende partij

een geldige reden voor haar afwezigheid opgeeft, ook na een tweede oproeping, geen rekening mag worden gehouden met haar afwezigheid waaruit volgt dat zij opnieuw had moeten worden opgeroepen en niet enkel via schriftelijke wijze had moeten bevestigd worden.

Verder wordt in het verzoekschrift ingegaan op de bekering van verzoekende partij tot het protestantisme.

Verzoekende partij meent dat er geen rekening werd gehouden met haar eigen persoonlijke verklaringen en er slechts wordt verwezen naar het verzoek van haar ouders waarin de bekering als louter opportunistisch werd beschouwd door het CGVS en de Raad. Zij betoogt dat er sprake is van een zeer summiere motivering terwijl zij zeer uitgebreide antwoorden heeft gegeven op de vragenlijst in verband met haar persoonlijke kennismaking, overtuiging en beslissing om christen te worden.

Er wordt in het verzoekschrift gesteld dat verwerende partij niet zomaar kan oordelen dat een bekering niet diepgaand genoeg is zonder rekening te houden met alle afgelegde verklaringen. Nergens in de bestreden beslissing valt af te leiden op basis waarvan het CGVS beoordeelt of een bekering geloofwaardig is, dan wel dat het zou gaan om een opportunistische bekering. Verzoekende partij wenst hierbij te verwijzen naar recente rechtsspraak uit het Verenigd Koninkrijk (februari 2020), waarin het hoogste gerechtshof in Asiel en Migratiediensten, enkele vaststaande parameters heeft omschreven hoe een beoordeling van een bekering dient te gebeuren en welke risico's hieruit voortvloeien bij een eventuele terugkeer. Er wordt toegelicht dat in deze beslissing nogmaals werd bevestigd dat de beoordeling van een bekering eigenlijk gebaseerd dient te zijn op objectieve elementen, gezien een subjectieve beoordeling geenszins mogelijk is, omdat een bekering voor iedereen anders is en hoogst persoonlijk.

Om te beoordelen of er al dan niet een vrees is voor iemand die zich bekeerd heeft, dient er in de eerste plaats gekeken te worden naar wat er 'objectief zichtbaar' is, aldus verzoekende partij.

In casu zijn er volgens verzoekende partij verschillende elementen aanwezig in haar verzoek om internationale bescherming om aan te tonen dat zij wel degelijk bekeerd is tot op een niveau dat een terugkeer naar Iran een schending zou zijn van de artikelen 3 en 9 van het EVRM zoals volgende elementen:

- Verzoekende partij is reeds gedoopt op 18/11/2018;
- Zij nam deel aan christelijke activiteiten in Iran;
- Zij neemt ook deel aan christelijke activiteiten in België.

Verzoekende partij is het oneens met de motivering dat het doopsel plaatsvond toen zij 10 jaar oud was waardoor dit geen persoonlijke keuze geweest kon zijn nu ook in België de doopsels plaatsvinden vanaf 3 weken oud en de plechtige communies gedaan worden rond dezelfde leeftijdscategorie, namelijk 12 jaar. Dat zij tot op heden, dus op 14-jarige leeftijd, nog steeds beslist als christen door het leven te gaan en consistent blijft deelnemen aan geloofsactiviteiten, wijst volgens verzoekende partij duidelijk op een oprechte interesse en persoonlijke keuze en kan bezwaarlijk aangehaald worden dat dit eerder een keuze is van de ouders, zeker gezien verwerende partij van oordeel is dat verzoekende partij wél over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om een interview af te leggen doch blijkbaar niet om een eigen keuze op die leeftijd te maken m.b.t. haar religie.

Verzoekende partij meent dan ook dat er voldoende objectieve elementen aanwezig zijn in haar relaas die verwerende partij niet zomaar naast zich kan neerleggen, waardoor dient nagegaan te worden of zij, bij een terugkeer naar Iran, zal terechtkomen in een situatie die een schending impliceert van de artikel 3 en 9 van het EVRM.

Daarnaast volgt in het verzoekschrift een theoretische uiteenzetting omtrent de nodige risicobeoordeling bij terugkeer naar Iran met wederom een verwijzing naar Britse rechtspraak. Verzoekende partij voert aan dat een motivering van slechts drie pagina's niet kan volstaan om het risico op ernstige vervolging te beoordelen bij terugkeer naar Iran gelet op de complexe situatie aldaar.

Verzoekende partij kaart aan dat zoals blijkt uit de weergegeven trapsgewijze redenering alle terugkerende asielzoekers in Iran worden tegengehouden en ondervraagd door de Iraanse autoriteiten en terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn automatisch zullen worden meegenomen voor verder verhoor. Indien er geen risicofactoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling; echter zijn er wel een aantal risico-indicatoren die stellen dat er een groter risico zou zijn op vervolging, indien deze aanwezig zijn zoals het openlijk op sociale media boodschappen van het christendom verspreiden, aldus verzoekende partij. Er wordt hierbij opgemerkt dat de vader van verzoekende partij weldegelijk Facebook gebruikt om dergelijke boodschappen over het christendom te verspreiden en wordt bedreigd.

Verzoekende partij geeft aan dat zij hiervan ook screenshots heeft neergelegd, echter stelt de verwerende partij opnieuw dat de ouders hun bekering niet geloofwaardig werd geacht en wordt dit besluit dan ook doorgetrokken tot de foto's neergelegd door verzoekende partij in haar eigen verzoek om internationale bescherming én stelt het CGVS botweg dat dergelijke foto's ook geënceneerd kunnen worden, zonder verdere motivering.

Verzoekende partij wijst in dit verband nog op het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van mei 2022 waarin wordt gesteld dat bekeerde christenen wegens hun uitingen op sociale media ondervraagd, gearresteerd en of bestraft zijn geweest. Zij meent dat het activisme van haar ouders op sociale media omtrent het christendom dan ook een negatieve weerslag zal hebben op haar en kan leiden tot een ernstig risico op vervolging bij terugkeer.

Aangaande de geloofsactiviteiten van verzoekende partij in België wordt gesteld dat verzoekende partij zich geenszins akkoord kan verklaren met de appreciatie van verwerende partij. Er wordt in het verzoekschrift benadrukt dat verzoekende partij verscheidene bewijsstukken heeft voorgelegd van haar activiteiten in België en zo aantoonde tot heden bezig te zijn met het uitoefenen van haar nieuw geloof waarbij ook wordt gesteld dat zij haar geloofsactiviteiten in België uitvoerig heeft besproken.

Verzoekende partij merkt nog op dat zij zich al bijna zes jaar omringt met het christendom en reeds vier jaar ononderbroken -sinds april 2018 (ofte 4,5 jaar)- in België deelneemt aan christelijke activiteiten. Haar oprechtheid en interesse worden bovendien bevestigd door de prestigieuze kerk Christian Center, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij wenst op te merken dat iemand die al op jonge leeftijd bezig is met het christendom, onmogelijk een 'show' aan het opvoeren is voor reeds meer dan 4,5 jaar lang. Er wordt voorts aangestipt dat aan verzoekende partij ook geen enkele kennisvraag over het christendom werd gesteld en aangevoerd dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij de stavingsstukken van de kerk in België niet geloofwaardig acht en dat haar antwoorden grondig in acht werden genomen.

Nogmaals, het louter niet aanvaarden van iemand zijn bekering of deze bestempelen als 'opportunistisch' kan naar mening van verzoekende partij onvoldoende zijn om te kunnen besluiten dat er geen ernstig risico is op vervolging.

In een tweede onderdeel aangaande de subsidiaire beschermingsstatus betoogt verzoekende partij dat verwerende partij heeft nagelaten hierover te motiveren. Er wordt aangevoerd dat een prospectieve beoordeling noodzakelijk is waarbij moet aangetoond worden dat de situatie op verzoekende partij betrekking heeft, namelijk dat zij de nationaliteit heeft van het betreffende land, afkomstig is van de betreffende regio en dat er redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat zij elders haar toevlucht zoeken. Verzoekende partij benadrukt dat zij omwille van haar geloof ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Iran en meent dat hoewel verwerende partij die van oordeel is dat zij geen risico loopt bij een terugkeer naar Iran, enkel en alleen omdat haar bekering als opportunistisch wordt bestempeld, de algemene situatie van christenen in Iran wel degelijk als een grondig element dient te worden beschouwd bij een beoordeling aan de nood aan subsidiaire bescherming. Hierbij wordt de situatie van christenen in Iran uitgebreid aangekaart met verwijzingen naar landeninformatie en Europese rechtspraak. Aangaande Iraniërs die terugkeren naar Iran, betoogt verzoekende partij dat er in de bestreden beslissing zeer summier wordt gemotiveerd met een verwijzing naar de COI Focus van 30 maart 2020 waarin verzoekende partij leest dat er zeer weinig informatie terug te vinden is over terugkeerders. Verzoekende partij wijst naar een rapport "UK Home Office Country Policy Information Note Iran" van september 2022 en beklemtoont dat zij en haar ouders wel degelijk gekend zijn bij de Iraanse autoriteiten gelet op hun uitgebreide religieuze activiteiten in België, de zoektocht van de Iraanse overheid naar haar ouders wegens deelname aan de huiskerk, alsook het prediken van het christendom door haar ouders op sociale media. Er wordt in het verzoekschrift in dit verband nog opgemerkt dat er momenteel een hangende rechtszaak is bij het EHRM m.b.t. dezelfde problematiek als verzoekende partij (met name terugkeer naar Iran als bekeerde christene en risico op artikel 3 van het EVRM). In het verzoekschrift wordt tevens ingegaan op discriminatie van bekeerlingen in Iran. Verzoekende partij geeft aan dat zij bij een terugkeer naar Iran de leeftijd zal bereiken waarop zij een nationale Iraanse identiteitskaart dient aan te vragen. Bij het aanvragen ervan, zal zij ofwel moeten verklaren dat zij christen is, en een leven leiden vol met discriminatie en afkeer, of zij zal verplicht worden haar geloof in het geheim uit te oefenen, wat een flagrante schending uitmaakt van artikel 9 van het EVRM, aldus verzoekende partij, wat ook wordt bevestigd in het Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021. Dat de discriminatie van christenen in Iran sinds 2009 enkel maar erger is geworden en dat anno 2022 zij nog steeds onderworpen zijn aan lange gevangenisstraffen en invallen, leest men volgens verzoekende partij ook terug in andere landeninformatie. Verzoekende partij stelt opnieuw te kunnen aantonen dat de situatie van bekeerde christenen in Iran een situatie is die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt en dat het onbetwistbaar is dat zij problemen zal ondervinden tijdens haar studies. Er wordt in het verzoekschrift aangestipt dat gezien de jonge leeftijd van verzoekende partij, zij nog een hele studiecariëre voor zich heeft, die zij hetzij in volle leed zal moeten afleggen hetzij in volle frustratie wegens het moeten geheimhouden van haar nieuw geloof.

Tot slot wordt in het verzoekschrift de huidige protesten i.v.m. hoofddoekenverplichting in Iran aangekaart die begonnen nadat een 22-jarige Iraanse dame met geweld werd gearresteerd door de Iraanse zedenpolitie omdat ze zich niet zou hebben gehouden aan de verplichte hijab-wetten.

Dat dit het lot is dat vele Iraanse vrouwen kan overkomen, is volgens verzoekende partij onbetwistbaar. Verzoekende partij meent dat de gaande betogingen aantonen dat vele Iraniërs zich zo voelen en dus tegen de verplichting zijn en dat deze betogingen in Iran voor zeer veel gevaar en onrust zorgen wegens het hardnekkig optreden van de overheid zoals blijkt uit de geciteerde informatie. Het is naar mening van verzoekende partij dan ook onbevattelijk dat verwerende partij geen woord rept in haar weigeringsbeslissing over de huidige woelige politieke situatie te Iran betreffende de positie van een vrouw.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift wijst verzoekende partij op volgende inventaris van de bronnen:

- 3 Upper Tribunal, (Immigration and Asylum Chamber), PS (Christianity - risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC) van 20/02/2020, beschikbaar op: https://www.refworld.org/cases,GBR_UTIAC,5e53bc644.html ;
- 4 Nederlands ambtsbericht Iran, mei 2022, beschikbaar op: <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/05/31/algemeen-ambtsbericht-iran-van-mei-2022> ;
- 5 Open Doors Watch List 2022, beschikbaar op: <https://www.opendoorsusa.org/christian-persecution/world-watch-list/iran/> ;
- 6 Open Doors, Three Iranian Christians could face prison under amended legislation, 29 juni 2021, beschikbaar op: <https://www.opendoorsuk.org/news/latest-news/iran-christians-legislation/> ;
- 7 USCIRF, Country update Iran, 2022, beschikbaar op: https://www.uscirf.gov/sites/default/files/2022-07/2022%20Iran%20Country%20Update_0.pdf ;
- 8 Annual report 2020 violations against Christians in Iran, januari 2021, beschikbaar op: <https://www.csw.org.uk/2022/01/25/report/5559/article.htm> ;
- 9 Parliamentary question, Persecution of Christians in the Islamic Republic of Iran, 2 juli 2020, beschikbaar op: https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/E-9-2020-003935_EN.html ;
- 10 Parliamentary question, Answer given by High Representative/Vice-President Borrell on behalf of the European Commission, 21 augustus 2020, beschikbaar op: https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/E-9-2020-003935-ASW_EN.html ;
- 11 COI FOCUS 'Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom', dd 26/02/2021.
- 12 COI FOCUS 'Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten', 30 maart 2020, beschikbaar op: https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/ced_coi_focus_iran._behandeling_van_terugkeerders_door_hun_nationale_autoriteiten_20200330_1.pdf ;
- 13 UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van september 2022, beschikbaar op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1107072/IRN_CPIN_Christians_and_Christian_converters.pdf ;
- 14 Nederlands ambtsbericht Iran februari 2021, beschikbaar op: <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/02/22/algemeen-ambtsbericht-iran-februari-2021> ;
- 15 CSW, Iran: General Briefing, 22 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.csw.org.uk/2022/03/22/report/5648/article.htm> ;
- 16 Het Nieuwsblad, Na de dood van Mahsa Amini: alweer een tienermeisje overleden na protest in Iran, 24 oktober 2022, beschikbaar op: https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20221024_95231810 ;
- 17 Al Jazeera, Iran says more than 200 killed in country's continuing unrest, 3 december 2022, beschikbaar op: <https://www.aljazeera.com/news/2022/12/3/iran-says-over-200-killed-in-countrys-ongoing-unrest> ;
- 18 UN, Protesten in Iran: Berichten over kindersterfte, opsluitingen zijn zeer verontrustend, 18 oktober 2022, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/press-briefing-notes/2022/10/iran-protests-reports-child-deaths-detentions-are-deeply-worrying>

Er worden tevens volgende stavingsstukken toegevoegd aan het verzoekschrift:

- Aanwezigheidsattest van de advocaat van 27 april 2022 (stuk 19);
- Aanvraag per mail van 30 mei 2022 gericht aan het CGVS voor de bijstand van een vrouwelijke tolk Farsi (stuk 20);
- Brief van het CGVS van 31 mei 2022 betreffende de annulatie van het gehoor (stuk 21);
- Mailverkeer van juli 2022 omtrent het gehoor (stuk 22a-c);
- Oproepingsbrief van het CGVS van 6 juli 2022 voor een gehoor op 20 juli 2022 (stuk 23);

- Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vw, Parl. St. Kamer 2016-2017, nr. 2548/2, p. 47 (stuk 24).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoekende partij eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekende partij geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Samen met de commissaris-generaal dient vastgesteld te worden dat waar het verzoek om internationale bescherming van minderjarige verzoekende partij berust op dezelfde gronden die haar ouders aanhaalden in hun verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen aangaande de verzoeken van de ouders van verzoekende partij, die op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekende partij als vergezellende minderjarige werden ingediend, definitief zijn.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing correct en pertinent als volgt wordt gemotiveerd: *“In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw vader en moeder aanhaalden bij hun verzoek om internationale bescherming van 3 mei 2018, waarvoor de beslissing nu definitief is. Met betrekking tot de verklaringen die je aflegt betreffende gebeurtenissen die in het verlengde liggen van de verklaringen van jouw ouders met name het feit dat jouw vader in Iran christelijke poëzie schreef en het christendom promoveerde bij zijn studenten waardoor jullie moesten vluchten, dient te worden opgemerkt dat deze niet konden overtuigen (verzoek om inlichtingen, vraag 1). Je vreest immers dat je opgesloten zal worden tot je 18 jaar bent en daarna vermoord zal worden (CGVS Vragenlijst, vraag 3.4, dd. 05.10.2021). Je verklaart in contact te zijn gekomen met het christendom in Iran via jouw ouders en de gedichtjes van je vader (verzoek om inlichtingen, vraag 4, 5, 6 & 9). Het verzoek van je ouders werd echter afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een beslissing die de RvV volgde. Aangezien jij bij het verzoek van je ouders reeds werd ingeschreven als persoon ten laste geldt de weigeringsbeslissing in hun verzoek ook voor jou. De door jou aangehaalde motieven werden dus reeds meegenomen in het verzoek van je ouders. Zowel het CGVS als de RvV oordeelden dat de vluchtmotieven van je ouders ongeloofwaardig waren en dat hun bekering niet oprecht/geloofwaardig was waardoor ze niet aantoonde dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als christenen zouden gedragen of er als dusdanig zouden worden gepercipieerd, waardoor niet kon worden aangenomen dat zij er ten gevolge daarvan problemen zouden kennen. Het gegeven dat jij naar aanleiding van jouw verzoek naar diezelfde bekering verwijst die je ouders reeds aanhaalden in hun verzoek, is op zich niet van aard om de gedane vaststellingen van het CGVS in het kader van jouw verzoek op te heffen.”*

In zoverre verzoekende partij dus wijst op elementen die reeds door haar ouders werden aangehaald, moet benadrukt worden dat deze reeds werden beoordeeld door het CGVS en dat deze beoordeling werd bevestigd door de Raad. Het louter herhalen van deze motieven kan dan ook niets meer wijzigen aan de beoordeling van het CGVS en de Raad.

Er dient hierbij aangestipt te worden dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in de beslissingen met betrekking tot de verzoeken om internationale bescherming van de ouders werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de beroepen ertegen werden verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer verzoekende partij elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van eerdere beslissingen, quod non in casu.

Verzoekende partij vestigt in haar verzoekschrift de nadruk op haar eigen religieuze activiteiten in België en op de documenten die zij ter staving hiervan neerlegde.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent echter geheel terecht gesteld:

“Bovendien kan nog worden opgemerkt dat het treffend is dat je gedoopt werd op 18 november 2018. Je was op dat moment slechts 10 jaar oud. Er kan dan ook niet gevolgd worden dat dit een eigen keuze is, maar dit een beslissing van jouw ouders was (verzoek om inlichtingen, vraag 1).

Betreffende jouw in België uitgevoerde geloofsactiviteiten en scholing die je samen met jouw ouders beleeft, waarvan je jouw doopcertificaat, enkele filmpjes, foto's en een brief van de kerk voorlegt, kan er worden geoordeeld dat deze documenten allen in dezelfde lijn liggen van de documenten die jouw ouders reeds indienden in hun verzoek en meegenomen werden in de beoordeling van hun beslissing door zowel het CGVS als de RvV. Er werd geoordeeld dat deze documenten geenszins het Commissariaat-generaal ervan overtuigden dat je ouders en ook jij op oprechte gronden tot het protestantisme waren bekeerd. Er kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jij en je ouders hebben dit evenwel, zoals aangegeven in hun negatieve beslissing niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Bovenstaande is dan ook van toepassing betreffende jouw verklaringen dat jouw vader bedreigd wordt via Facebook door de Iraanse veiligheidsdiensten, waarvan je een screenshot toevoegt. Bovendien kunnen dergelijke reacties gemakkelijk geënceneerd zijn en valt er niet af te leiden wie de afzender is. De usbstick die je voorlegt bevat ook een filmpje van jou samen met je ouders en zus die zingen en dansen. Volgens de usbstick is dit opgenomen op kerstmis 2016 in Iran. Er kan worden aangehaald dat dergelijke filmpjes evenmin een blijk geven van een oprechte bekering, noch valt te blijken waar en in welke omstandigheden dit filmpje opgenomen werd.”

Door haar christelijke activiteiten in België te benadrukken alsook de neergelegde documenten, maakt verzoekende partij in haar hoofde geen diepgaande en oprechte bekering aannemelijk.

De Raad merkt hierbij op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88)

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, moeten volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoekster volgens haar verklaringen behoort, dit is haar kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop verzoekende partij het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die zij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoekende partij over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij. Het enkele feit dat verzoekende partij interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoekende partij moet aannemelijk maken dat zij door haar interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoekende partij om aannemelijk te maken dat zij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van haar identiteit.

In casu moet vastgesteld worden dat verzoekende partij niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging bekeerd te zijn tot het christendom.

Zo kan samen met de commissaris-generaal opgemerkt worden dat verzoekende partij heeft verklaard reeds in Iran via haar ouders in contact te zijn gekomen met het christendom (zie het verzoek om inlichtingen, van 10 augustus 2022, antwoordstrook, p. 3-4 met vertaling op p. 1; p 9-11 met vertaling op p. 2-3) waarbij moet benadrukt worden dat aan de vluchtmotieven van haar ouders, hun religieuze activiteiten in Iran en hun bekering, geen geloof werd gehecht hetgeen werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 260 042 van 2 september 2021. Zodoende weet verzoekende partij niet te overtuigen dat zij reeds in Iran via haar ouders op een oprechte manier en vanuit een oprechte interesse in aanraking kwam met het christendom en kan geen geloof worden gehecht aan haar religieuze activiteiten in Iran.

Waar verzoekende partij stelt dat zij reeds werd gedoopt op 18 november 2018 en zich vanaf dat moment als een "echte christen" beschouwt (zie het verzoek om inlichtingen, van 10 augustus 2022, antwoordstrook, p. 3-4 met vertaling op p. 1), merkt de Raad op dat er niet kan vastgesteld worden dat de minderjarige verzoekende partij, die op het moment van haar bekering slechts 10 jaar oud was, over de nodige maturiteit en voldoende oordeelsvermogen beschikte om de te verwachten gevolgen van haar handelen te kunnen inschatten, en dat zij dus zelf(standig) in staat is om de complexe, zwaarwichtige en ingrijpende beslissing om zich tot een andere religie te bekeren te nemen en/of ten volle te begrijpen. Het gegeven dat er in België ook doopsels plaatsvinden vanaf drie weken oud, kan geen ander licht werpen op de situatie van verzoekende partij die afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, zodat een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoekster om internationale bescherming waarbij nog volledigheidshalve wordt aangestipt dat bij verzoeken om internationale bescherming gegrond op activiteiten in het gastland ('réfugié sur place') er een verzwaarde bewijslast geldt.

Er kan in casu dan ook redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat verzoekende partij die volgens haar verklaringen zich op haar tiende bekeerde niet over het nodige oordeelsvermogen beschikte om de zin en de gevolgen van een bekering van de islam naar het christendom ten volle te vatten en in te schatten.

Verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet overtuigen dat zij vanuit een diepgaande, doorleefde en verinnerlijkte overtuiging christen zou zijn waardoor uit niets blijkt dat ze zich bij terugkeer naar Iran daadwerkelijk als christen zal gedragen of als dusdanig door haar omgeving zal worden gepercipieerd.

Het gegeven dat verzoekende partij in België blijft deelnemen aan christelijke activiteiten, waarmee verwerende partij rekening heeft gehouden, en niet bevraagd zou zijn geweest over haar kennis van het christendom kan voorgaande vaststellingen niet ontkrachten.

Hierbij moet immers opgemerkt worden dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat er concrete indicaties zijn dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van deze religieuze activiteiten van de verzoekende partij en zij hiervoor vervolgd zal worden.

Wat de situatie betreft van bekeerde terugkeerders, dient immers aangestipt te worden dat reeds in het kader van de beschermingsverzoeken van de ouders werd opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een terugkeer slechts problemen zal veroorzaken wanneer sprake is van een verhoogd risicoprofiel, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er werd hierbij ook reeds aangegeven dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. De informatie waarnaar verzoekende partij in dit verband verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in

lijn, met deze waarop voormelde analyse is gestoeld. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partij, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, het bestaan van dergelijke risicofactoren in haar hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de vermeende bekering tot het christendom van haar ouders, evenmin kan geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zelf en vanuit een oprechte, diepgewortelde, doorleefde en verinnerlijkte overtuiging zou zijn bekeerd tot het christendom. Zij reikt, gelet op de pertinente motieven aangaande de neergelegde documenten, niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van haar activiteiten in België en zij maakt niet aannemelijk dat zij daardoor in concreto in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Door het activisme van haar ouders op sociale media te benadrukken kan verzoekende partij geen afbreuk doen aan de beoordeling hiervan door het CGVS en de Raad die definitief is geworden. De Raad benadrukt overigens dat gelet op de ongeloofwaardig bevonden bekering, er van de ouders van verzoekende partij kan verwacht worden deze religieuze berichten te verwijderen en de accounts te sluiten bij terugkeer naar Iran.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat zij er als dusdanig zou riskeren te worden gepercipieerd door haar omgeving en/of haar autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Bijgevolg is de verwijzing naar (informatie over) de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Dit betoog is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekende partij. Dergelijke verwijzing naar (algemene informatie over) de situatie in Iran en de mogelijkheid tot discriminatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partij dient zulks in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Verzoekende partij kan met haar verwijzing naar een arrest uit het Verenigd Koninkrijk voorts in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan dit arrest kan in de Belgische rechtsorde en in casu namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door een verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Gelet op het voorgaande, is ook de verwijzing door verzoekende partij naar een aantal Europese arresten te dezen niet dienstig. Verzoekende partij toont in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de betrokken personen.

Waar verzoekende partij wijst op de huidige protesten inzake de hoofddoekenverplichting in Iran, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in volgend oordeel:

“Het CGVS benadrukt dat overeenkomstig artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève ofwel zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak moeten voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen. Het feit dat je in Iran verplicht zou zijn een hoofddoek te dragen, te vasten en te bidden (verzoek om inlichtingen, vraag 2 & 3), kan niet gelijkgesteld worden met vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch met ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit geldt tevens voor jouw wens om te kunnen fietsen, zwemmen, zingen of president worden (verzoek om inlichtingen, vraag 3). Dergelijke inperkingen volstaan niet.”

Het bestaan van vestimentaire beperkingen op zich volstaan niet om in hoofde van verzoekende partij, die niet aantoonst politiek actief te zijn, een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te nemen. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene, in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. Het loutere feit dat men zich in Iran in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van

een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften zoals het dragen van een hoofddoek, is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad moet zodoende vaststellen dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent de politieke situatie in Iran en de positie van vrouwen, niet aantoonbaar dat zij haar leven in Iran, volgens de aldaar heersende islamitische opvattingen, gelet op bovenstaande bevindingen, niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Het loutere gegeven dat verzoekster zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur is op zich geen 'vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en maakt geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uit. Bepaalde aanpassingen van harentwege, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, zoals het voldoen aan de vestimentaire beperkingen in het publieke domein, vormen op zich geen inbreuk op haar fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

Verzoekende partij, die niet politiek actief is, maakt niet aannemelijk dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als opposant van het regime zou profileren of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd. Verzoekende partij maakt bijgevolg evenmin aannemelijk dat zij ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

Daarnaast laat verzoekende partij volgende pertinente motieven geheel ongemoeid:

“Wat betreft jouw verklaringen dat je al vier à vijf jaar in België naar school gaat en dat je gewoon bent geraakt aan de Belgische cultuur, de taal, goed geïntegreerd bent en in Iran je alles kwijt bent (verzoek om inlichtingen, vraag 11), dient opgemerkt te worden dat dit motieven zijn die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd jouw eventueel risico bij een terugkeer naar jouw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant.”

Verzoekende partij slaagt er, gelet op de overige hoger weergegeven vaststellingen, niet in aan te tonen aan dat of waarom zij niet meer zou kunnen aarden binnen de Iraanse samenleving. Verzoekende partij maakt in concreto namelijk in het geheel niet aannemelijk dat het loutere gegeven dat zij enige tijd in Europa en België heeft verbleven haar als persoon dusdanig zou hebben veranderd dat zij niet (langer) zou kunnen aarden binnen of zich zou kunnen aanpassen aan de Iraanse samenleving en de aldaar heersende normen nu haar ouders noch zij een oprechte bekering aannemelijk hebben gemaakt. Ook gelet op de jeugdige leeftijd van verzoekende partij en op het gegeven dat zij is geboren en initieel getogen in Iran alsook het Farsi machtig is, kan bovendien niet worden ingezien waarom zij zich niet opnieuw zou kunnen conformeren aan de gebruiken, normen en levenswijze in Iran.

De door verzoekende partij neergelegde documenten tijdens de administratieve procedure kunnen tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geen dienstig verweer wordt gevoerd.

Gelet op het voorgaande kan niet aangenomen worden dat de motieven in hoofde van verzoekende partij een aparte verzoek rechtvaardigen.

2.3.2. De Raad meent dat gelet op de vaststellingen onder 2.3.1. verzoekende partij dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoekende partij toont met haar betoog aangaande de politieke betogingen in Iran evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.3.5. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voorts geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. De Raad gaat te dezen enkel na of verwerende partij al dan niet terecht heeft besloten dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is in casu dan ook niet aan de orde.

2.3.6. Gezien verzoekende partij zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroept dan de hoger besproken vluchtmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, niet dienstig aangevoerd.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekende partij een schending van artikel 18, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aanvoert en het niet eens is met het gegeven dat er een beslissing werd getroffen zonder een persoonlijk onderhoud, dient samen met de commissaris-generaal opgemerkt te worden dat in voormelde bepaling wordt gesteld dat indien de betrokkene, na opnieuw te zijn opgeroepen, een nieuwe geldige reden aanhaalt die zijn afwezigheid op het vastgelegde gehoor rechtvaardigt, de commissaris-generaal een beslissing kan nemen op grond van de elementen in zijn bezit.

In casu moet de Raad vaststellen dat, zoals ook in het verzoekschrift wordt bevestigd, verzoekende partij twee keer geen gevolg kon geven aan de oproeping voor een persoonlijk onderhoud wegens medische redenen. Het gegeven dat er ook nog een ander gepland persoonlijk onderhoud door het CGVS zelf werd geannuleerd, kan geen afbreuk doen aan de eerdere meerdere rechtsgeldige oproepingen. Zodoende kon verwerende partij, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, overeenkomstig het bepaalde in artikel 18, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wel degelijk een beslissing treffen zonder enig persoonlijk onderhoud.

Bovendien sluit de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) een beslissing evenmin uit. Artikel 14.3 van voorgaande richtlijn stipuleert immers dat het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden de beslissingsautoriteit niet belet een beslissing over een verzoek om internationale bescherming te nemen. Hierbij moet bovendien aangestipt worden dat het CGVS verder de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd door verzoekende partij bij afwezigheid van een persoonlijkheid evenwel een verzoek om inlichtingen te richten en haar alzo de mogelijkheid heeft verschaft om haar eigen relaas en de redenen waarom ze niet kan terugkeren naar Iran concreet te kunnen toelichten alsook bijkomende documenten over te maken. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat of op welke wijze haar rechten zouden zijn geschonden doordat zij uiteindelijk niet persoonlijk kon gehoord worden op het CGVS nu zij tevens de vraag om inlichtingen uitvoerig heeft beantwoord en bezorgd aan het CGVS. Verzoekster preciseert op generlei wijze welke elementen zij nog tijdens zulk gehoor op het CGVS had kunnen of willen aanbrengen die van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Zij toont niet aan dat of op welke wijze een eventueel gesprek had kunnen leiden tot een andere beslissing.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een gespecialiseerde protection officer werd toegewezen en bij de beoordeling van haar verklaringen rekening werd gehouden met haar jeugdige leeftijd en maturiteit. Hoewel verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, kreeg zij middels een vraag om inlichtingen de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, er konden nieuwe en/of

aanvullende stukken neergelegd worden, hetgeen zij ook heeft benut. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden

2.3.10. De uiteenzetting van verzoekende partij laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

3. Kindvriendelijke samenvatting van de uitspraak

In deze zaak verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen jouw beroep. Dat wil zeggen dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen definitief is. Je krijgt geen bescherming als vluchteling en ook geen subsidiaire bescherming in België.

Hieronder zal de Raad zijn uitspraak samenvatten op een manier dat jij als jongere van vijftien jaar kan begrijpen, al dan niet met bijstand van een volwassene.

De rechter stelt vast dat jouw ouders eerder al een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Jouw ouders konden de rechter toen niet overtuigen dat zij oprecht zijn bekeerd tot het christendom. Er werd vastgesteld dat een terugkeer naar Iran jullie gezin niet in de problemen zou brengen omwille van hun bekering. Daarom kregen jouw ouders een negatieve beslissing. Bijgevolg kregen ze geen bescherming in België. De negatieve beslissing die toen genomen werd, is definitief. Dat wil zeggen dat de rechter over het verzoek van jouw ouders geen nieuwe uitspraak kan doen.

De rechter heeft het dossier dat jij in jouw eigen naam indiende, met veel zorg bekeken.

Jij stelt in jouw eigen verzoek om internationale bescherming ook bekeerd te zijn tot het christendom. Sinds je op tienjarige leeftijd in België gedoopt werd, beschouw je jezelf als een echte christen. Je neemt deel aan christelijke geloofsactiviteiten en gaat naar een christelijke school. Je vindt het niet leuk dat je in Iran moest bidden, vasten en een hoofddoek dragen. Je vertelt dat de islam veel verplichtingen en geweld kent, en weinig kansen biedt aan vrouwen. Je wil niet terug naar Iran omdat je daar alles kwijt bent. Je zegt bang te zijn dat je bij terugkeer naar Iran wordt opgesloten tot je 18 jaar bent en daarna vermoord zal worden.

De rechter begrijpt dat dit een moeilijke situatie is voor jou.

De rechter heeft onderzocht of er in jouw situatie sprake is van een diepgaande en oprechte bekering. Hier stelt de rechter vast dat je met het christelijk geloof in contact bent gekomen via jouw ouders. Jouw ouders konden de rechter niet overtuigen van de oprechtheid van hun bekering. Het feit dat jij je sinds je doopsel op tienjarige leeftijd als een echte christen beschouwt, overtuigt de rechter evenmin. De rechter is van mening dat er niet van een tienjarige verwacht kan worden dat je de moeilijke en ingrijpende beslissing van bekering tot een andere religie dan de gangbare overtuiging in jouw land van herkomst, zelf kan nemen en/of kan begrijpen.

Daarom is de rechter van mening dat er ook voor jou geen aanwijzingen zijn dat je je bij terugkeer naar Iran als christen zou gedragen, of dat anderen je als christen zouden zien. Jouw ouders toonden ook niet aan dat zij al gekend waren bij de Iraanse autoriteiten wegens eerdere problemen. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat de Iraanse overheid jullie gezin in gevaar zou brengen.

Je kan ook subsidiaire bescherming krijgen wanneer er, los van jouw vluchtrelaas, in jouw land van herkomst willekeurig geweld is waardoor jouw leven in gevaar zou zijn. Dit toon je niet aan. De rechter

ziet dan ook geen reden om aan te nemen dat jij op basis van de situatie in Iran subsidiaire bescherming kan krijgen.

De rechter houdt rekening met jouw verklaringen dat je al vijf jaar in België naar school gaat, dat je gewoon bent geraakt aan de Belgische cultuur en dat je goed geïntegreerd bent. Je spreekt zeer vloeiend Nederlands, wat je ook tijdens de zitting aan de rechter hebt getoond en waarvoor je een pluim verdient. De rechter begrijpt bovendien dat het lastig is om zich in Iran aan bepaalde restricties te moeten houden, zoals het dragen van een hoofddoek buitenshuis. Toch kunnen geen van deze vaststellingen leiden tot een beschermingsstatus.

De rechter stelt verder vast dat jij niet politiek actief bent. Er zijn voor jou geen aanwijzingen dat je je bij terugkeer naar Iran als tegenstander van het Iraanse regime zou gedragen, of dat anderen je zo zouden zien.

Jij bent nog jong, bent geboren en opgevoed in Iran en kent ook Farsi. De rechter kan dus verwachten dat jij je kan aanpassen aan de gebruiken, normen en levenswijze in Iran en opnieuw zou kunnen aarden in de Iraanse samenleving.

Tot slot stelt de rechter vast dat het commissariaat-generaal haar beslissing zorgvuldig heeft genomen. Je bent niet persoonlijk gehoord, maar je hebt wel de kans gekregen om een schriftelijke vragenlijst in te vullen en documenten neer te leggen, hetgeen je ook uitgebreid hebt gedaan. Bovendien zijn alle motieven van de beoordeling duidelijk uitgelegd in de beslissing.

Daarom volgt de rechter de beslissing van het CGVS dat je om deze redenen niet erkend kan worden als vluchteling en ook niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De rechter hoopt dat deze samenvatting er voor kan zorgen dat jij beter begrijpt waarom zij in jouw zaak tot deze beslissing is gekomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU